

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

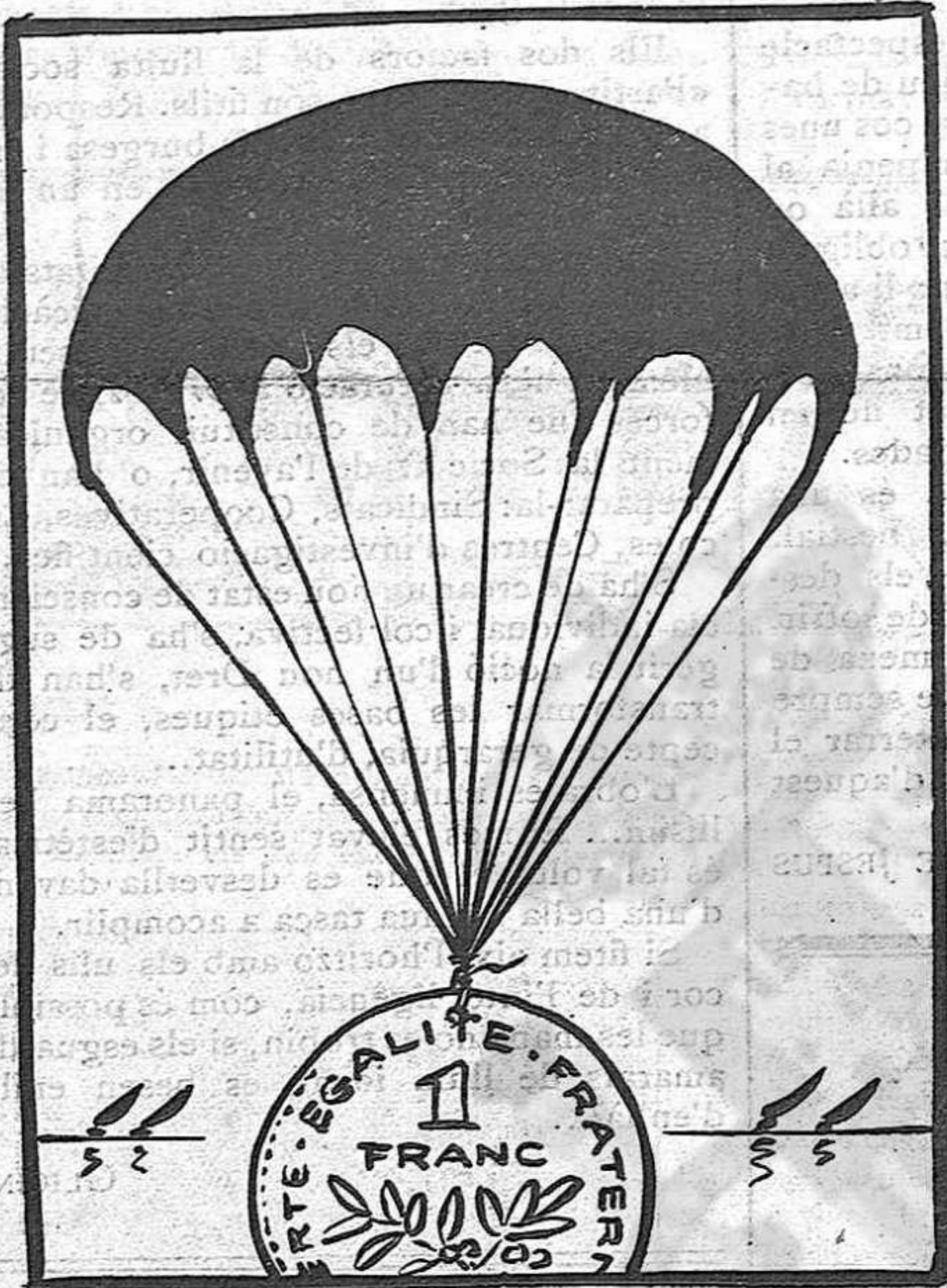
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagost)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Míg, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

COSES DE LA SETMANA

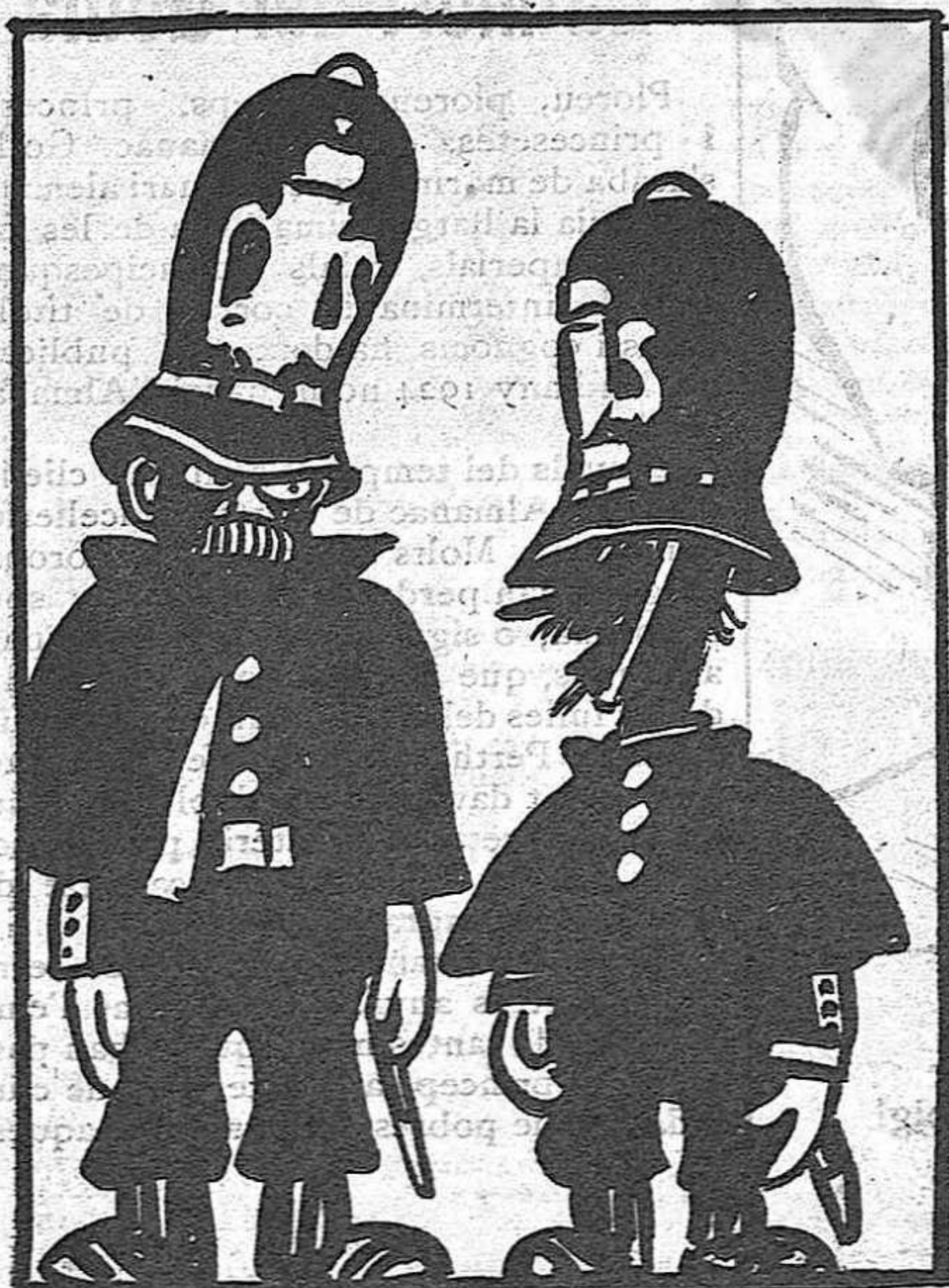
—Altra vegada camí dels núvols!

—Jo... de cap al solitari!

—Diuen que ara anirem tan bé!

—«Mira que con el frío que hace daños estas capitas pa menores de edad!»

Aquest número de
LA CAMPANA DE GRACIA
ha passat per la prèvia cen-
sura militar

—Em sembla, mossèn Ramon, que ens acabaran els quartos!

Les actes de franc

Cadascú podrà pensar el que vulgui de les designacions governatives de regidors i diputats provincials. Però és indubtable que tenen un avantatge molt gros sobre el sistema d'elecció popular. I aquest avantatge és que les actes o credencials surten de franc, completament de franc.

Abans, el qui volia ésser regidor o diputat, havia de pagar-se les despeses electorals, que en determinats casos eren molt crescudes. I no solament l'acta costava diners, sinó que costava feina. Calia fer discursos en els mitings, visitar casinos i casinets, fer la mitja rialla als veïns i coneguts, realitzar passos i gestions de tota mena. Es guanyava l'acta amb els diners de la butxaca i la suor del front.

Ara això és una delícia. Us lleveu un dematí, i trobeu que el diari porta que us han fet regidor o diputat provincial. Es com una mena de xocolata, dolça i saborosa, que no us costa un cèntim i us converteix, de sobte, en home representatiu. Heu's aquí la felicitat a domicili.

Una data històrica

¡, ja sabem que s'han llençat amb una absurda profusió les dades històriques, però el 22 de gener restarà per a les futures commemoracions a l'Orient i a l'Occident. A l'Orient, per la mort d'En Lenine; a l'Occident, per la pujada al poder dels laboristes.

La mort d'En Lenine, representa l'afirmació i reconeixement d'una obra superhumana. Fins els periòdics més conservadors, fan la justícia de subratllar com una extraordinària personalitat la d'En Lenine. Tal volta sigui la primera personalitat del segle—deia un periòdic nacionalista. Es a dir, totes les injúries, totes les recriminacions, tots els judicis truculents que presentaven an En Lenine com a un home exclusivament crudel i de vesàniques doctrines, han fet pas a un reconeixement de l'intel·ligència i voluntat d'un home que ha intentat la prova més gegantina de totes les proves polítiques d'ençà que el món és món. Tot, propietat, religió, estat, fou capgirat. Per a uns En Lenine representà l'Anti-Crist, per a altres el Messies. I al cap de sis anys de poder, Rússia resorgeix, sota l'estat proletari, encara que els comunistes hagin eliminat el dogma comunista per a atendre a les realitats.

Es a dir s'ha aconseguit a Rússia el positivisme socialista, sense passar per una època cesariana, napoleònica, com a França, quan la seva revolució. La russa, i això mostra l'intel·ligent flexibilitat dels bolxevics, ha estat a un temps, doctrinària i pràctica, intransigent i possibilista.

Tot, sota el comandament d'En Lenine, que ha vist, desde la seva cadena de malalt, com Rússia tornava a enfortir-se, representant en el món, per al segle xx, lo que França en el segle xix.

Aqueix positivisme rus, arribat a Anglaterra es converteix en governamental. Els laboristes no porten, amb ells, cap dogma. El marxisme resta fora del Parlament anglès, però l'orientació i la voluntat socialistes són poder en l'Anglaterra capitalista i tradicional. De l'Orient a l'Occident va una ondulació socialista, decidida a restar força al capital, en nom dels productors, com abans es restava força a la reialesa i a la noblesa, en nom de l'estat pla. Així s'ajunten, en una mateixa coincidència, en la nova religió social, el poble més metafísic i el més reilista, el més jove en les pràctiques polítiques i el més vell.

Per això diem que el dia 22 de gener fou una dada històrica. Mort En Lenine, veient ferma la seva obra, i quan algú, aprofitant la seva mort, podia parlar de morts simbòliques, el mateix dia, el socialisme, a l'anglesa, puja al poder, davant l'astorament de la vella Europa burgesa.

PARADOX

TEMES SOCIALS

Convergències tàctiques

En parlar novament avui de les «dues tàctiques», el cronista vol mantenir-se en un pla d'objectivitat, limitant-se a assenyalar posicions ideològiques i actituds definides.

El moment és propici a aquestes teoritzacions i els dona una certa actualitat la publicació documental de controvèrsies sobre «Socialisme i Sindicalisme» en les planes de *Justicia Social* el gallardós hebdomadari renovellat que és ara el més alt exponent socialitzant de Catalunya.

Hi ha una confusió inicial en aquest vell plet entre «Sindicat» i «Partit». Sindicalisme no vol dir «únicament acció de sindicats, com Socialisme «no voldrà dir mai» «únicament» política socialitzadora. Tampoc Sindicalisme és sinònim de «apoliticisme» ni d'acràcia. Tal volta en aquest equivoc que es plauen en aprofundir els tàctics llibertaris i que no arriben a desvanèixer els socialistes, éson radica laincongruent complexitat de la qüestió tan apassionadament debatuda.

El Sindicalisme es proposa organitzar

les forces assalariades per tal d'estructurar a priori els factors que han de predominar en el nou regisme, suplantant l'Estat actual, canstituint-se en «forces vives i nuclis de la Societat futura. Hi ha en aquesta tasca una marcada virtualitat «política», com hi ha una forta tendència «social» en la labor dels partits socialistes apoiat al desenrotllament dels Sindicats i col·laborant a la llur més gran eficàcia.

El que resulta evident és, que en previsió de que l'acció revolucionària immediata, no sia cosa viable, el Sindicalisme en la seva etapa actual d'evolució, s'esmerça en organitzar els factors socials, en orientar les seves forces i capacitar els elements que el constitueixen per a la més adequada i eficient adaptació a futur Estat del treball i de la Justicia Social absoluta.

Els graus d'eficàcia de l'acció predominant política, els marquen les diferents col·laboracions socialistes en els governs burgesos. L'exemple dels laboristes britànics ens temem que no aconseguixi fer pujar el termòmetre.

On a amenat, per altra banda, la tàctica violenta? Exemples: Itàlia, Austria...

Però la qüestió està mal plantejada en aquests termes.

Diguem altrament: «Per damunt de tot, s'ha de tendir a l'estructurar apriorísticament la Societat futura.»

Des d'aquest punt d'ovir si l'acció partidista, parlamentària, no ha estat prou útil, tampoc els sindicats s'hi han lluit massa. El Socialisme com a partit s'ha ocupat arreu, més d'eleccions que dels sindicats, alhora que els sindicats es preocupaven més de millorar els salaris que d'estructurar espiritualment els factors de la Societat futura...

Els dos factors de la lluita social: «Partit», «Sindicat», són útils. Responen a dos aspectes de la tirania burgesa i estatal, i cada u d'ells la combat en un terreny diferent.

Cal, doncs, que les dues modalitats de lluita assoleixin la seva màxima eficàcia.

La finalitat que els uneix és indiscutiblement l'estructuració a priori de les forces que han de constituir orgànicament la Societat de l'avenir, o han de preparar-la: Sindicats, Cooperatives, Escoles, Centres d'investigació científica...

S'ha de crear un nou estat de consciència individual i col·lectiva, s'ha de suggerir la noció d'un nou Dret, s'han de transformar les bases ètiques, el concepte de gerarquia, d'utilitat...

L'obra és immensa, el panorama bellíssim... El més elevat sentit d'estètica, és tal volta el que es desvetlla davant d'una bella i àrdua tasca a acomplir.

Si fitem així l'horitzó amb els ulls del cor i de l'intel·ligència, com és possible que les mans no es trobin, si els esguards amarats de llum ideal, es besen enllà d'enllà?...

GLICINI

El Carnaval

Hem assistit a una pila de balls de disfresses. Ja tenim per a la nit d'avui preparat un trajo de putxinel·li que farà partir de riure. Estem en ple imperi de la poca solta i volem, com tota la gent sèria, fer força bestieses.

An aquest temps de carnestoltes ningú s'estranya de res, per coses rares que vegi. Us esteu tranquils a casa, mastegant les vostres cabòries i, sense previ avís, us invadeix l'estatge una colla de galifardeus habillats amb trajos estrafolaris de violats colors. Es un assalt. Són uns quants amics que us obsequien trencant-vos vaixel·la, saquejant-vos el rebost, grapejant-vos la dona i fent-vos-ho anar tot en renou. No us hi podeu enfadar. An aquest temps de disbauxa carnavalesca, heu de somriure als insults i heu de parar l'esquena a les fuetades.

Si aneu al ball, encara heu de pendre

més paciència. I de vegades al ball us hi trobeu sense volguer. Veieu l'espectacle amb fastic, però sou al ball i heu de ballar. Un qualsevol, que porta al cos unes quantes copes de massa, se us penja al coll i ja heu rebut. Us fa anar allà on vol, us fa parlar en grec, us obliga a canviar-vos la corbata perquè no li agrada el color i us fa objecte de miil barbaritats. Ino hi volgueu discussions, perquè d'una disputa amb un gat no en treureu altra cosa que esgarrapades.

La temporada de Carnaval és una temporada barroera, ximple, bestial. Són amos de tot els poca soltes, els desvergonyits, els disbauxers. Hem de sofrir, perquè la cosa s'ho porta, tota mena de grolleries i d'insults. Per sort ve sempre un Dimecres de Cendra i a l'enterrar el Carnestoltes ens veurem lliures d'aquest barroer imperi del Carnaval.

JEPH DE JESPUS

A cà'1 metge

—Home no m'espanti, senyor metge!

—Què vol que li digui? Aquesta llengua no em fa gens de goig!

La mort del Gotha

Ploreu, ploreu, prínceps, princeses i princesetes, que l'Almanac Gotha s'acaba de morir. Aquest anuari alemany que duia la llarguíssima llista de les famílies imperials, reials i principesques, amb la interminable corrua de títols, noms i cognoms, ha deixat de publicar-se. En l'any 1924 no hi haurà l'Almanac Gotha.

Senyals del temps. Els millors clients d'aquest Almanac de Cortes i cancelleries han caigut. Molts han perdut la corona, i alguns han perdut allò que hi ha sota la corona, o sigui el cap. Els principats alemanys, que omplien una bona part de les fulles del Gotha, han desaparegut. La casa Perthes, editora de l'Almanac, s'ha trobat davant d'un doble conflicte greu: escassetat de matèria principesca per a omplir el llibre, i escassetat de gent per a comprar-lo.

Han rodolat tantes corones per terra en els darrers anys, s'ha enfonsat l'empastissat de tantes monarquies, han passat tants prínceps a la categoria de ciutadans o de pobres exilats, que aquest

llibre de grandeses queia en el ridícul. Ja feia anys que donava la sensació d'una cosa arcaica. I tot aquell seguit de títols, noms i cognoms, escuts d'armes i adreces de gent d'upa, anava prenent cada vegada més un aire d'opereta. Amb la delicada ironia que caracteritza als escriptors francesos, ha dit recentment Abel Bonnard: «Amb aquesta multitud de prínceps, la noblesa dels quals era tan antiga com llur glòria era modesta, s'assemblava a un vellíssim castell encisat pels espectres, i on totes les fantasmes duguessin corones.» La casa editora del Gotha ha pensat que les fantasmes coronades, tot i essent molt interessants, no compren ni subvencionen llibres, i ha suprimit la sèrie del seu prestigiós Almanac. I ara ploren, amb plor fantasmal, els prínceps, les princeses i les princesetes...

FULMEN

Rigurosament històric

Anava molts diumenges a la Clínica de la Verge del Pilar, instal·lada a Sant Gervasi, amb motiu de tenir una amiga meua on l'operaren i que morí, desgraciadament.

En el jardí del lloc esmentat, ens reuníem famílies i amigues dels pacients, i no cal dir que, com afectats per un mutu sentiment, coalligaven nostres relacions i un viu interès pels aduendes ens agermanava a tots. Volgué l'etzar que conegués a un nen de catorze anys, aixèrrit, d'ulls desperts, intel·ligència clara... Aquest noi, qui semblava no tingués aparentment cap dolència, la meua bona amiga m'assabentà que una gangrena

obligava a que se li havia d'amputar la cama dreta.

Tal notícia em causà fons sentiment i vareig mirar-lo amb cert afecte, desitjant-li, com si fos fill, que no arribés el cas de veure'l amb una cama anant pel món i l'altra part del cos penjant tristament; com si no fos digne l'infant de córrer, saltar i brincar com tots els de la seva formosa edat.

**

A l'anar com de costum a la Clínica a veure a l'amigueta bon xic restablerta (en apariència) no vareig veure al nen bonatxó, d'ulls bonics i cara satisfeta.

—Què s'ha fet de l'infant que venia a saludar-nos fa dues festes?

—Dilluns varen operar-lo.

—I com ha anat l'operació?—vareig preguntar amb ànsia fevorosa.

—Sembla bé; així els seus pares ahir m'ho digueren.

En això s'acostà prop nostre un noi de set anys, també amigueta de l'interfecte, i oint la meua pregunta digué afalagadorament:

—Vol veure'l? Està al llit i ja comencen a donar-li sopes.

Va nèixer en mi tant desig de veure'l, de dir-li quelcom de coratge, encara que m'hagués de recloure unes llàgrimes d'afecte, causades pel dolor, que com un noi també vareig dir-li:

—On és el pabelló dels infants?

—Vingui amb mi que jo l'acompanyaré.

**

A l'entrar a la cuina del Sanatori per a creuar aquell lloc, per a anar a l'altra bandada del jardí trist, jardí que sinó l'han reformat era aposta per a ensopiment i

melangia, va barrar-me el pas una monja, una *hermana* de cara ferrenya, ulls llampanants i llavis secs de tota expressió dolça i falaguera.

—On va vostè aquí?—textualment.

Vareig endevinar que havia comès la lleugeresa d'entrar en lloc vedat, portat per el nen que m'acompanyava i que malgrat els seus pocs anys va comprendre la meua situació un xic ridícula per culpa inconscient d'ell.

Vareig callar, deixant que proseguís la *hermana*. Ella, veint el meu aturidament, rematxacà amb veu més aplomada:

—Qui li ha donat permís per a entrar en aquest lloc on no l'interessa res?...

Vareig baixar el cap vergonyós. Volgué la sort que vegés en un dels prestatges de la cuina una olla grandiosa de caldo i a flor d'ell una capa de mósques mortes, causant-me un fàstic horrorós.

La troballa bruta, en ple istiu com erem, i a l'endevinar el motiu del disgust de la monja asquerosa, va envalentonar-me per a dirli ja amb veu ferma i contestant al despit que havia rebut com cruenta fuetada:

—Es cert, senyora, o monja, he comès una imprudència en entrar aquí, on no hi tinc feina ni obligació, mes dec disculpar-me per a dir-li que anava a cercar un nen operat fa pocs dies i que aquest jove net em conduïa al lloc, fent-me passar per aquí. Però si bé realment sóc culpable d'una lleugeresa que vostè em repudia amb forma despectiva, em cap el goig d'enterar-me de que en aquesta Clínica abans moriria que passar-hi un dia vivint-hi.

I la monja, seriosa i aspre com si li hagués picat un escorçó, em digué:

—I per què m'ho diu això?

—Senzillament, he pogut convènce'm que vostès seran amb el seu règim, serioses, bones i fins santes amb el procedir,

però mereixen el qualificatiu més repugnant del món...

—Acabi... què vol dir?—digué ella mirant-me fit a fit, desafiant-me amb l'esguard desdenyós.

—Que són brutes i cotxines!

—A fora!—digué ella, alçant el braç i senyalant-me la porta d'entrada.

—Amb molt de gust, *hermana*. D'aquesta Clínica en guardaré el record més fastigós de la meua vida.

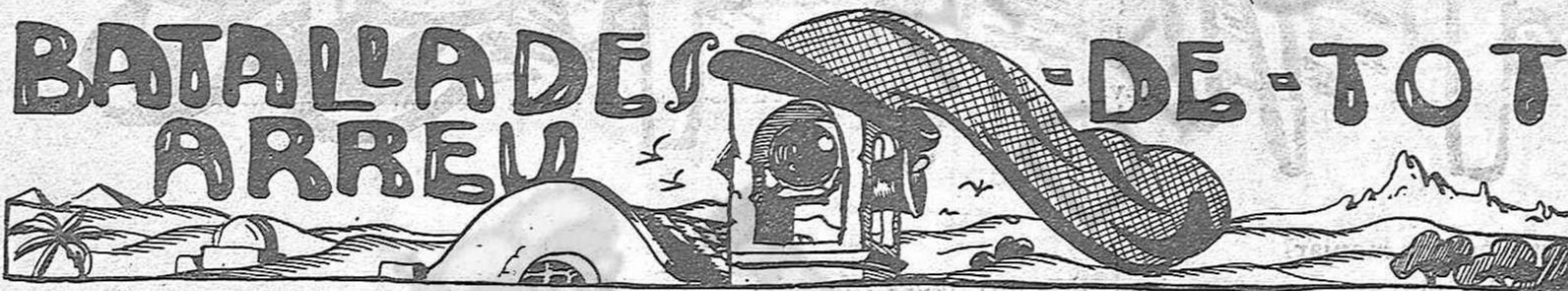
I vareig sortir satisfet del meu triomf, però amb el sentiment de no haver pogut veure aquell nen a qui per tal mostra de simpatia acabava de rebre una forta lliçó d'urbanitat, que no m'aprofità per ésser donada per una... dona... deixada i asquerosa.

D'això fa setze anys. Ignoro encara si an aquesta Clínica existeix a l'istiu el procediment del caldo amb mosca. Penso que cap dels doctors que operen, ni Morales, ni Ruscas, ni altres devien acceptar-ho, i menys disposar-ho a les monges que es cuidaven del servei culinari.

JULI MONTSERRAT

Cultura de vindicació

Una de les armes que esgrimeixen amb menys freqüència els nostres obrers organitzats, és la de la cultura. Això pervé en primer lloc, dels agravis que la causa obrerista ha rebut de la pseudo cultura acadèmica i ateneista. Hi hagué un moment, que en els cenacles doctes de Barcelona era de bon to renegar de la democràcia i de la tècnica. S'enlairava la poesia llagrimosa i feien esclafir de riure els enciclopedistes francesos o els filò-

LA PIETAT

Novament Mèxic està arborat per la revolució. Es aquest un país dels més turbulents que coneixem. El clima els deu encendre les sanges, el

Com treballen els infants a Mèxic.

clima o el *pulque*, que és una beguda de lo més repugnant que hi pugui haver. O es deuen avorir. O aquells barrets punxaguts que porten els deuen fer venir mals pensaments.

El fet és que, dues o tres vegades cada any, els mexicans es divideixen en dues partides, es revolucionen, criden, corren a cavall i es maten ells amb ells, amb aquella alegria. Tot això, aquest bat-i-bull els dóna motiu per a passar uns quants dies. Perquè, qui sap mare de Déu! potser els mexicans fan les revolucions per a passar el temps!...

Què volen aquests mexicans revolucionaris? Es difícil saber-ho, perquè Mèxic està molt lluny i perquè potser ni ells mateixos ho saben.

Nosaltres suposem que aquestes revolucions

les fan per a treure un president i posar-n'hi un altre. No un altre de millor: un altre, senzillament. Això ho fan, de segur, per por de que es rovellin.

Nosaltres no podem creure en una finalitat més alta veient an aquesta pobra criatura convertida en una bèstia vil, aclofada pel feix caigut com una maledicció sobre les seves espatlles febles. Massa aviat compleix aquest infant la brutal predicció de Déu: *Guanyaràs el pa amb la suor del teu front*.

Mireu els ulls de la pobra criatura: estan entelats d'engúnia. Mireu el seu cos misserrim, les seves cames descarnades. Mentre altres criatures riuen, i tenen juguines, i vestits elegants i habitacions confortables, ell va mig nu, està obligat a treballar durament, no reb una carícia de ningú.

Ningú s'adona dels sofriments d'aquest infant. I és que el poble té una missió més noble: fer revolucions. Nosaltres, però, que som una gent absurda que no en sap fer de revolucions, creiem que el poble que no sent amor pels seus infants, no és massa digne ni recomanable. Una de les poques coses que fan superior a l'home, és la pietat. I qui no té pietat davant una criatura que sofreix, qui no se sent els ulls plens de llàgrimes davant el desampar d'un infant, qui no sent encongir-se de fred paorós les entranyes davant la pena d'un nen pobre, és una bèstia!

L'ALEGRIA DE L'EX KAISER

Aquesta alegria del funest Hohenzollern nosaltres no la sabem certa. Però la suposem. I és

L'ex kaiser amb la seva família passejant per Doorn.

natural suposar-la en un home que, com ell, ha dut el seu país a la misèria mes espantosa.

Es clar que quelcom hi ha ajudat el vell Poincaré, però el vell Poincaré és tan miserable com l'ex emperador dels alemanys.

L'ex emperador devia alegrar-se, segurament, en enterar-se dels disturbis acaeguts en el seu país: la proclamació de la república a Rhenània, el cop d'Estat a Munich, la depreciació del marc, l'ocupació del Rhur, la misèria.

L'alegria de l'ex kaiser és aquella alegria tan humana del dependent despedit, per inepte, d'una casa, a l'enterar-se després de que la casa on treballava va malament. Alemanya és la casa d'on el van despedir. Alemanya va malament. I, com és natural, l'home se'n alegra. Se'n alegra perquè ell ja ha complert amb el seu destí, que era dur el poble que havia regit al descredit i a la misèria.

EL PERDÓ

Sembla que els senyors del Directori han acordat l'indult dels reus Mateu i Nicolau, acusats de l'assassinat del senyor Dato. Han fet bé al pendre aquest acord. Sempre el perdó ha sigut el gest més bell de tots els que li són concedits al home. Sanguinaris ho són molts homes i alguns bèsties.

Ha fet bé el Directori al perdonar. S'ha estalviat la maledicció, d'aquestes dues dones a

La mare i la germana d'En Pere Mateu, que han anat a Madrid a demanar clemència al Directori.

les que l'engúnia ha omplert de negrors l'ànima i amb una maledicció, encara que alguns creguin lo contrari, no es viu massa bé, no es viu massa content.

Mireu-les: són la mare i la germana del reu Mateu. Mireu quin estupor dolorós hi ha en els ulls de la germana, quina infinita pena en el rostre de la pobra mare!

Quan el Directori acabi la seva missió—si l'acaba algun dia—diran aquestes dones, plenes d'agraïment:

—Els me van perdonar el fill!

—Els me van perdonar el germà!

I això, aquest record, bé val un perdó.

LENIN

Acaba de morir Lenin, el terrible dictador roig de la Rússia roja, l'enemic de Déu i dels reis.

Pocs dies abans de morir, es girà contra el seu

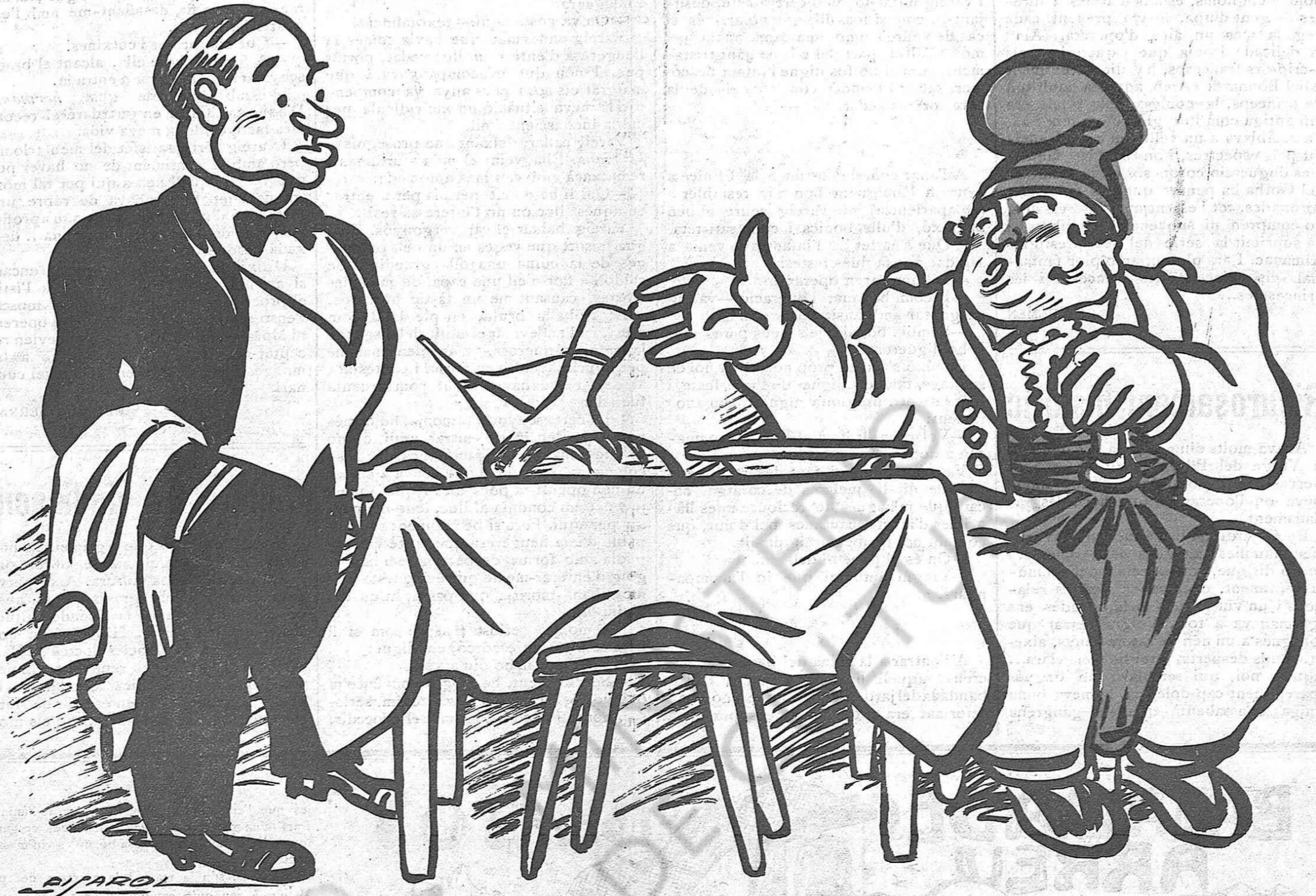
company Trotsky donant ordre d'emprisonar-lo, creient que conspirava contra la seva vida. I qui conspirava contra la seva vida era el Destí.

Potser aquest home, d'aspecte atrabiliari, ha fet córrer molta sang innocent a Rússia. Però més n'hauria fet córrer el Czar. I amb menys eficàcia.

Descansi en pau, doncs, el pecador que amb el seu pecat deslliurà la gran Rússia de la tirania.

A CA'U RESTAURANT

—Què és pot menjar?
 —Vedella amb suc, mongetes amb lloïssó, faves ofegades...
 —“Nada de todo esto. Traime callos y caracoles, vatuallisto! Yo soy así!”

sofs alemanys; encara avui la cultura catalana dels universitaris és perfectament ortodoxa. I una de les branques més generalment ignorades és l'Economia política.

Els obrers catalans, podrien fomentar un corrent cultural només que imitant al revés als nostres professionals de la cultura.

La mitja dotzena de grans economistes que hi ha al món són socialistes i els de segona fila, també ho són. De Bastiat, i de René Bazin, ja no en parlen sinó els secretaris de Càmera de Comerç o els «tenedors de llibres» de les societats econòmiques.

Hi ha res més estimulador per la classe treballadora, que el fet de que tota l'Economia es decanti avui a favor dels seus drets? I l'Economia crea gran part del Dret i inspira les costums transformadores de pobles.

No és, doncs, trist i desesperador que'ls nostres obrers, els més intel·ligents s'entrebanquin en idees errònies de medi ambient burgès, i els altres, la més gran part, careixin el més sovint d'idees clares?

I així passarà sempre, si s'espera que individualment l'obrer emancipi la seva intel·ligència pel seu propi esforç i després d'haver rebut uns coneixements summarissims en l'escola pública.

Si l'emancipació dels treballadors té d'ésser obra dels mateixos treballadors, no és lògic que hagi d'ésser-ho també la formació intel·lectual i ètica de cada un d'ells i de cada un de llurs fills?

G.

REPICS

Trobem a faltar al Consistori al senyor Vila, que és el regidor més xulo de la colla. Es llàstima, perquè les enciclopèdies en aquella casa hi fan molta falta i ell venia a ésser com una bona partera, perquè donava a llum totes les coses amb feliç resultat.

El Directori també entén amb lo de l'Exposició.

Ha anomenat als que supleixen.

I qui són?

Tots de l'U. M. N., exceptuant l'Escolá que pensem que no voldrà pendre candela an aquest enterro...

L'Escolá pertany a una altra parròquia...

El senyor Alós ens feu saber que el Patró de Les Corts és Sant Panarra...

Gràcies, bon regidor. Des d'avui, aquest Sant, pot ésser l'inspirador de moltes barriades, perquè de panarristes n'hi han an aquests mons de Déu de des del Tibidabo fins al rompeolas...

Fins podria anomenar-se Patró de Barcelona, estem segurs que els adeptes fóren a mils...

La Federació Patronal ha anat a Madrid a demanar al Directori un sens fi de coses en defensa d'ells.

Les suposem, i entre elles deuen haver-hi:

Treballar deu hores.

Rebaixa de sous als tallers i fàbriques.

Exigència de la tasca als empleats.

Cobrar el dia.

Supressió d'accidents del Treball... i altres coses de poca consistència...

El senyor Bolasell — orador capitalista — es llençà al riu del Consistori i digué que amb 80,000 pessetes ell canalitzava mitja Espanya.

Senyor bola... sell! Aquesta bola, és molt rodona, però vaja... homes així ens fan falta... Jo li donaria les 80,000 pessetes (a mitges) i l'orella

Va ensorrar-se un tros de teatre «Apolo». L'inútil Junta d'Espectacles no ha dimitit ni s'ha posat a cap persona a la presó.

En el Palau Episcopal, es veu que els cacos també hi fan de les seves.

Han desaparegut documents de vàlua, referents a un divorci.

Es veu que les rates es fiquen fins allà on la terra és més sagrada que en altres llocs...

Es una epidèmia això de l'ungla que no admet respectes.

Tan s'aprén de robar a cal bisbe, com en una fàbrica de seu...

L'argent fait tout...

El notable tenor Viñas visità al senyor Batlle per a que impianti la festa de l'arbre en nostra ciutat.

Nosaltres, entusiastes del digne artista, aconsellàrem que més que arbres, el que convé a Barcelona és plantar-hi naps, bròquils i cols.

Perquè tal com estan les subsistències, aquí només Déu va deixar-hi que bledes...

Al retratadíssim senyor Francos Rodríguez l'han fet acadèmic.

Llàstima que s'hagin donat ordres per a l'abolició de les «Pompas».

Hauríem proposat que l'haguessin anomenat un càrrec de la Junta.

Perquè el senyor Francos, de tant franc, desempenya mil càrrecs oficials i particulars.

Sort que està gras i és un franco que pesa més que una lliura esterlina.

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA PRÈVIA CENSURA MILITAR

Impremta La Campana i L'Esquella, Oim. 8.-Barcelona

PER FI!

Ja ha sortit el popular **ALMANAC** de **LA CAMPANA DE GRACIA** per a aquest any 1924

Es ven per tot arreu

Preu: 80 cèntims